

Pieter Koolwijk

Vlieger.

ZWAMMEN.

met illustraties van Linde Faas

LEMNISCAAT

*Voor Nora May,
ook van mama*

Dit boek is mede tot stand gekomen dankzij een subsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Tekst © 2013 Pieter Koolwijk
Omslag en illustraties © 2013 Linde Faas
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2013
ISBN 978 90 477 0509 3

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

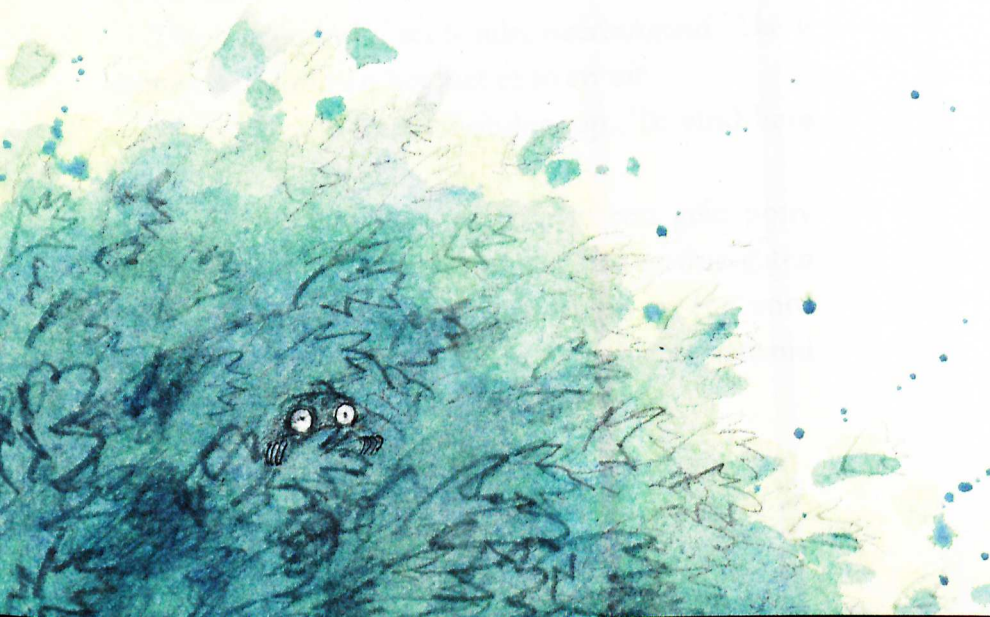
Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Een donkere gestalte stapte uit de schaduw van het huis, haar zwarte jurk wapperde rond haar lichaam. Ze sloeg een kap over haar hoofd, liep op een van de bomen af en keek omhoog. 'Ik zou jullie één voor één de nek moeten omdraaien,' zei ze met een ijzige stem. 'Misschien dat jullie dan naar me luisteren.'

De vrouw leek niet door te hebben dat twee ogen haar vanuit de struiken nauwlettend in de gaten hielden. Ze draaide zich om, liep het huis in en sloeg de deur achter zich dicht.

De twee ogen knipperden een keer. Daarna witselden de bosjes en waren ze verdwenen.

Probeer het eens met Vlo

Vlo zuchtte en schoof zijn lege bord van zich af. Het was veel te warm om te eten. Ook al was het nog lente, het leek wel zomer. De deur naar de tuin stond open, vliegen zoemden rond de lamp en het zonneschermbord zorgde voor een groenige gloed in de huiskamer.

Aan de andere kant van de tafel zaten Stiekkel en Vlo's zus Sandra. Stiekkel zat op haar knieën, en nog was ze een kop kleiner dan zijn zus.

'O, ja. Stiekkel, wat heb jij nou aan...,' zei Sandra.

Stiekkel keek omlaag, alsof ze even moest controleren wat ze had aangetrokken. 'Een sloopjurk! Mooi hè?'

'Dat is geen jurk,' zei Sandra neerbuigend. 'Dat is een kussensloop en het ziet er stom uit.'

Stiekkel haalde haar schouders op. 'Ik vind hem juist mooi.'

De kussensloop was roze, met een gele pony op de voorkant. Stiekkel's moeder had er drie gaten in geknipt, twee voor Stiekkel's armen en één voor haar hoofd. Om dat hoofd zat een gele zweetband die fel afstak bij haar vuurrode stiekels.

Vlo's moeder kwam de huiskamer binnen en zette de melk op tafel. 'Beginnen jullie maar vast met eten.' Ze draaide zich om en liep terug naar de keuken.

Met een bedenkelijke blik speurde Stiekel de tafel af. 'Het is te veel.'

'Wat?' vroeg Vlo.

'Ik kan niet kiezen wat ik op mijn brood wil. Er

staan zoveel lekkere dingen!’ Stiekel pakte een boterham. ‘Maar geen zorgen, daarvoor heb ik ten-slotte mijn kieslied!’

Voordat Vlo kon reageren, had Stiekel haar ogen al gesloten. Ze stak haar vinger uit, zwaaide die wild over tafel en begon uit volle borst te zingen:

*Kiezen. Kiezen. Ik kan het niet.
Kiezen. Kiezen. Wat een verdriet.
Kiezen. Kiezen. Ik moet het doen.
Wil je een zoen? Wil je een zoen?
Eén, twee, drie, vier,
een mannetjeskoe is een stier,
vijf, zes, zeven, acht,
dit is de keuze waarop ik heb gewacht.*

Bij het laatste woord bleef haar vinger boven het pak melk hangen. Stiekel deed haar ogen open en grijnsde breed. ‘Broodje melk dus.’ Ze leunde voorover en pakte met beide handen de melk vast.

Vlo staaarde met open mond naar zijn vriendin. Ze ging echt melk over haar brood gieten!

‘Stiekel!’ Zijn moeder kwam de kamer in lopen en haastte zich naar haar toe.

Stiekel keek verbaasd opzij en hield het pak stil boven haar brood. ‘Ja?’

‘Doe dat maar niet.’ Vlo’s moeder greep de melk

uit haar handen en zette het pak buiten haar bereik op tafel.

‘Maar het is de keuze waarop ik heb gewacht,’ zei Stiekel beteuterd.

‘Ik snap niet zo goed wat je nu zegt.’ Vlo’s moeder pakte een stuk kaas en legde dat naast Stiekels bord. ‘Hier, dit is voor op brood. Melk is om te drinken.’

‘Dank u wel,’ zei Stiekel. Ze stak haar mes in de boter en begon haar brood te besmeren.

Vlo’s moeder ging naast Vlo aan tafel zitten en wierp een blik opzij. ‘Jij moet ook iets eten, Floris.’ Ze schoof zijn bord dichterbij.

Zonder iets te zeggen duwde hij het bord weer van zich af.

Zijn moeder schoof het direct weer terug. ‘Eten, Floris.’

‘Maar ik heb geen trek,’ zei hij op zeurderige toon.

‘Dan voer ik je wel.’ Ze gooide een boterham op zijn bord. ‘Even kijken of we nog een slab hebben voor onze baby.’

Vlo’s wangen begonnen te gloeien. Hoe kon zijn moeder zo iets zeggen? Dit was precies de reden waarom hij veel liever bij Stiekel speelde.

‘Ik ga al eten,’ zei hij snel.

‘Wilt u mij dan voeren als een baby?’ riep Stiekel enthousiast.

Vlo's moeder keek haar niet-begrijpend aan.

'Als Vlo niet gevoerd wil worden, dan wil ik het wel. Zulke leuke spelletjes doen wij thuis niet aan tafel.' Ze keek naar de gele pony op haar buik. 'De slab staat vast prachtig bij mijn sloopjurk!'

Vlo's moeder schudde haar hoofd. 'Nee, dat doe ik alleen bij mijn eigen kinderen.'

'Jammer,' zei Stiekel. 'Misschien wil mijn vader me vanavond wel voeren als een baby.' Ze bleef even stil. 'Of misschien is het juist handiger als ik hem voer...'

'Weet je dat ik je vader nog nooit heb gezien, Stiekel?' zei Vlo's moeder.

Stiekel knikte begripvol. 'Dat hoor ik wel vaker.'

'O?' De vrouw keek het meisje geïnteresseerd aan. 'En hoe komt dat dan?'

'Volgens mijn moeder heb ik heel goede oren,' antwoordde Stiekel. 'Ik denk daarom?'

Vlo's moeder schudde haar hoofd. 'Dat bedoel ik niet. Hoe komt het dat veel mensen jouw vader nog nooit hebben gezien?'

Stiekel haalde haar schouders op. 'Waarschijnlijk kijken ze gewoon over hem heen.' Ze pakte de kaasschaaf en de kaas van tafel.

Vlo glimlachte. Stiekel was beter tegen de vragen van zijn moeder opgewassen dan hij.

'Ik zal je ouders hier wel een keer uitnodigen,' zei